

хубаво. Тѣ се втурнали въ тѣхната кѣща тѣй радостни и весели, че майка имъ се зачудила защо тѣй радостно се връщатъ дѣцата ѝ.

— Ни хлѣбъ, ни месо носимъ, — казали дѣцата. — Ние ги дадохме на по-бѣднитѣ отъ насъ...

— Ако съ това сте оцѣстивили нѣкои бѣдни сѣмейства, — казалъ бащата, — вие сте сторили много по-добрѣ, отколкото сами да го изядяхме. И безъ тѣхъ ние ще минемъ весело бѣдни вечеръ. Майка ви е скѣтала нѣщичко за да похапнемъ сега. Я разкажете кому ги дадохте?

И дѣцата, едно прѣзъ друго, почнали да разказватъ за срѣщитѣ си въ гората, страничнитѣ имъ се зачервили отъ огънь, а очичкитѣ свѣтнаха.

Въ това врѣме майката сложила трапезата и цѣлото сѣмейство се наредило да вечеря. На трапезата билъ сложенъ само сутрешния имъ хлѣбъ и по чаша млѣко всѣкому.

Но тукъ се случило нѣщо необикновено...

Сложениятъ хлѣбъ, намѣсто да намали, ставалъ повече, а млѣкото въ чашитѣ не се свършвало, макаръ дѣцата и родителитѣ да пили колкото искали. Но още повече се очудили тѣ, когато майката извадила отъ шкафа едно парче месо и го раздѣлила на всички по малко. Парчето месо не се свършвало, колкото и да рѣзала майката отъ него...

— Тукъ азъ виждамъ Божиата благословия, която дѣцата донесоха въ кѣщи, — казалъ бащата. — Сега чакъ разбрахъ кого сте срѣщнали въ гората. Това е билъ добриятъ горски духъ Куламанъ, който помага на бѣднитѣ хора, които съчувстватъ на чуждата мъка... Прѣзъ коледната нощъ самъ той и неговитѣ вѣрни слуги ходятъ по земята и помагатъ на нуждающитѣ се хора...

И наистина бащата билъ правъ. Върху всичката имъ работа и върху сѣмейството слѣдъ Коледа била Божиата благословия. Малкото имъ земя давала вече голѣмо плодородие; по ливадитѣ имъ расла сочна и висока трѣва и скоро сѣмейството имало вече двѣ крави и единъ конь, а това била голѣма подкрѣпка за тѣхъ.

А богатиятъ скѣпнерникъ, който на бѣдни вечеръ мислѣлъ какво повече да яде, заболѣлъ и дълго врѣме не станалъ отъ леглото.

Ступанството му останало безъ надзоръ при боледуването му, постепенно западнало.

Мѣсець слѣдъ мѣсець той обѣднявалъ, та дошло врѣме кога въ кѣщата му нѣмало кѣсче хлѣбъ, и той трѣгналъ да проси по чуждитѣ кѣщи, да моли милостиня, каквато той никога не е давалъ на бѣднитѣ.

Прѣзъ М. Д. Н-въ.

